

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym  
w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2021 r.  
skargi T. spółki jawnej w W.  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku  
Sądu Okręgowego w S.  
z dnia 23 września 2019 r., sygn. akt VIII Ga (...)  
wydanego w sprawie z powództwa T. spółki jawnej w W.  
przeciwko (...) Towarzystwu Ubezpieczeń spółce akcyjnej w Ł.  
o zapłatę,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Powódka T. spółka jawna w W. żądała zasądzenia od pozwanej (...) Towarzystwa Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej w Ł. kwoty 8.404,20 zł wraz z odsetkami.

Wyrokiem z 21 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy w G. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.330,28 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 19 stycznia 2018 r. (pkt I) oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II).

Wyrokiem z 23 września 2019 r. Sąd Okręgowy w S. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w pkt II ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.774,10 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 19 stycznia

2018 r. i oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt I), oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt III).

Powódka zaskarżyła skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wyrok Sądu Okręgowego w pkt III, wskazując na naruszenie art. 509 § 2 k.c. i art. 361 § 1 k.c. Zdaniem skarżącej wyrok Sądu Okręgowego jest niezgodny z art. 509 § 2 k.c. i art. 361 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej.

Zgodnie z art. 424<sup>9</sup> k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Oczywista bezzasadność skargi powinna być oceniana w powiązaniu z jej celem, którym jest uzyskanie odszkodowania od Skarbu Państwa z tytułu wydania niezgodnego z prawem orzeczenia sądu (art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c.).

Utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje, że niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c. jest tylko takie orzeczenie, którego nieprawidłowość jest rażąca, ma charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17, niepubl., z 26 kwietnia 2018 r., IV CNP 53/17, niepubl.). Orzeczenie powinno być sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007/1/17; z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007/2/35; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 18/09, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17, niepubl.). Podstawą uwzględnienia skargi jest stwierdzona wadliwość orzeczenia, która ma charakter zasadniczy i ewidentny. Bezprawność judykacyjną w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c., definiuje się w sposób autonomiczny

- węższy od bezprawności w rozumieniu przepisów o odpowiedzialności odszkodowawczej w prawie materialnym, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej i niezawisłości sędziowskiej (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, niepubl.; z 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, niepubl.; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, niepubl.; z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17, niepubl.).

Oczywiście bezzasadna, w rozumieniu powyższego przepisu, jest skarga, której zarzuty nie wskazują na opisane wyżej, kwalifikowane naruszenie prawa.

Taka sytuacja występuje w rozpoznawanej skardze. Uchybienia zarzucane w skardze nie mają charakteru oczywistego i rażącego naruszenia prawa, w rozumieniu wskazanym na wstępie. Zarzucane uchybienia Sądu drugiej instancji, nawet gdyby wystąpiły, nie wykraczają poza dopuszczalne granice zwykłych uchybień związanych z wykładnią i stosowaniem prawa w procesie orzeczniczym i choć mogłyby ewentualnie stanowić podstawę zwykłego środka odwoławczego, to niewątpliwie nie mogą stanowić skutecznej podstawy skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku.

Należy także podkreślić, że nie tylko nie można dopatrzyć się kwalifikowanego naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 509 § 2 k.c. i art. 361 § 1 k.c., lecz w ogóle brak podstaw do przyjęcia, że doszło do naruszenia tych przepisów w sposób wskazany przez skarżącą. Sąd Okręgowy ocenił, iż roszczenie powódki należało uznać za nieuzasadnione w zakresie żądania zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy. Sąd drugiej instancji odwołał się do uchwały Sądu Najwyższego z 29 maja 2019 r., w sprawie III CZP 68/18, w której przesądzono, że nabywcy - w drodze przelewu - wierzytelności o odszkodowanie za szkodę komunikacyjną przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot uzasadnionych kosztów ekspertyzy zleconej osobie trzeciej tylko wtedy, gdy jej sporządzenie było w okolicznościach sprawy niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Każdorazowo należy więc ocenić, czy w danej sprawie poniesienie tego wydatku było obiektywnie konieczne. Sąd Okręgowy podkreślił, że obowiązek wykazania takiej potrzeby spoczywa na żądającym zwrotu kosztów, a więc w tym przypadku na powódce. W ocenie Sądu drugiej instancji,

powódka wymogowi temu nie sprostала. Wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Okręgowy nie zanegował tego, iż w skład związanych z wierzytelnością praw, wchodzi prawo do żądania w ramach odszkodowania zwrotu kosztów zleconej ekspertyzy, uznał jedynie, że powódka nie udowodniła, że sporządzenie ekspertyzy było w okolicznościach przedmiotowej sprawy niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Oznacza to, że Sąd drugiej instancji dokonał wykładni przepisów i zastosował je zgodnie ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd Najwyższy w uchwale z 29 maja 2019 roku (III CZP 68/18).

W tej sytuacji oczywiście bezzasadny jest zarzut skargi powódki o niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku z powodu naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 509 § 2 k.c. i art. 361 § 1 k.c. Nie jest bowiem niezgodny z prawem, w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> k.p.c. w zw. z art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c., wyrok wydany w wyniku zastosowania przez sąd drugiej instancji wykładni przepisu, przyjętej w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 grudnia 2016 r., V CNP 34/16).

Ponieważ skarga powódki nie zawiera żadnych innych zarzutów, w szczególności naruszenia przepisów postępowania, jej uzasadnienie w zakresie w jakim w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne Sądu drugiej instancji, nie może być skuteczne, a w konsekwencji należy uznać ją za oczywiście bezzasadną, w rozumieniu art. 424<sup>9</sup> k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424<sup>9</sup> k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw